

BAS
16

== ΤΟ ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ ==

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
Β⁰² ΧΡΙΣΤΟΣ
(Ήθραμα Σκηνίτου)

ΑΘΗΝΑΙ

Τιπογραφείον «Νέαι Ίδέαι» Μενάνδρου 18

· Οκτώβριος 1916

2969.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟ ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Β⁰_Σ ΧΡΙΣΤΟΣ

(Ὁραμα Σκηνίτου)

ΑΘΗΝΑΙ

Τυπογραφεῖον «Νέαι Ἰδέαι» Μενάνδρου 18

Ὀκτώβριος 1916

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις τοῦ παρόντος. Ὁ παραβάτης θὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν Εἰσαγγελικὴν Ἀρχὴν διὰ τὰ νόμιμα.

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουσι τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν τοῦ ἐκδότου, ἄλλως προέρχονται ἐκ κλεψιτυπίας.

Οἱ φρονιμοί

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

Διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος ὁράματος, δὲν ζητοῦμεν νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν τὴν εὐπιστίαν τοῦ λαοῦ, ἐξ ἐναντίας, ζητοῦμεν ν' ἀποσπᾶσωμεν τὴν προσοχὴν τῆς μορφωμένης κοινωνίας, τῆς εὐ ἡγμένης τάξεως τῶν ἀνθρώπων, ἢ ὅποια προληπτικῶς ἀπέχει τοιούτων παραδόσεων. Ἡ παρὰ πόδας παράδοσις δὲν εἶνε φαντασία θρησκολήπτου ἀνθρώπου, εἶνε λόγια ψυχορραγοῦντος γέροντος σκηνίτου, ὅστις διῆλθε τὰς ἡμέρας τοῦ βίου του, ἐν προσευχῇ καὶ κατανύξει, ἐντὸς μιᾶς ἐρήμου σκῆτης τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀναπαυθεὶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του ἐπὶ στρωμνῆς περιεχούσης θραύσματα ὑέλων καὶ λίθους. Εἰς τὸν ὄροφον τῆς σκῆτης του εἶνε γραμμέναι εὐανάγνωστοι μὲ ἀνημέρον κηρίον, διατηρούμεναι ἀκόμη, αἱ λέξεις: «Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος Βος Χριστός». Εἰς τὸ ἐγκόλπιον τοῦ γέροντος τούτου εὐρέθη παρὰ τῶν κοινοβίων πατέρων τῆς Μονῆς Καρυῶν, τὸ χειρόγραφόν του, τοῦ ὁποίου ἀδεία τοῦ ἐξομολογητοῦ του, προβαίνομεν εἰς τὴν δημοσίευσιν, βέβαιοι ὄντες, ὅτι προσφέρομεν εὐλαβῶς εἰς τὸ κοινὸν ἀνάγνωσμα ἐξ οὗ ἔχει νὰ προεικάσῃ πολλά.

Ἄν ἀποβάλλωμεν τὴν δυσπιστίαν μας πρὸς στιγμὴν καὶ ἀτενίσωμεν μετὰ προσοχῆς τὸ ἀναστάτωμα τῆς ὑψηλίου, βεβαίως θὰ ἐξαγάγωμεν τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅλα εἶνε κατορθωτὰ καὶ ἐνδεχόμενα νὰ συμβῶσι. Τὴν σάλπιγγα τῆς εἰρήνης σημαίνει ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ταύτην τὴν στιγμὴν, καὶ τὸ σάλπισμα τοῦτο, ᾧς εὐχηθῶμεν νὰ γίνῃ τὸ ἐγερτήριο τῆς ἀγάπης τοῦ κόσμου. Ὁ σκηνίτης ὁραματισθεὶς κατὰ τὴν δύσιν τοῦ βίου του δὲν ἤθελε διὰ τοῦ χειρογράφου του προ-

φρανῶς νὰ χρηματισθῇ, οὐδὲ ν' ἀφήσῃ τὴν μνήμην ἀθάνατον, διότι τοῦτο ἦτο ἐρμητικῶς κεκλεισμένον εἰς τὰ βάθη τοῦ κόλπου του καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ φῶς, ὅταν ἐξῆλθε καὶ ἡ ψυχὴ του, ἀλλ' ὅπως διαφωτίσῃ τὸν κόσμον τὸν δύσπιστον, πρὸς ὃν ἀποτεινόμεθα καὶ ἡμεῖς, εὐχόμενοι, ὅπως ἀποβάλλῃ τὰς κακὰς προλήψεις καὶ κλίνει εὐλαβῶς τὸ γόνυ πρὸς τὸν Ὑψιστον. Ἡ τέλεσις σήμερον ἀνθρωπίνων θυσιῶν δι' ἀθώου αἵματος ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, εἶνε ἔργον διὰ τὸ ὅποιον οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἡσχολήθησαν νὰ μᾶς ἀφήσωσι παραδόσεις, καθ' ἃς ἐδιδάχθημεν, ὅτι κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα θὰ συντελεσθῶσιν ὅλα τὰ ρήματα καὶ αἱ γραφαὶ τῶν Ἀγίων πατέρων μας καὶ ὀφείλομεν πάντες ν' ἀτενίσωμεν Ἐκεῖνον, ὅστις τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ὑπερτάτου Ἀρχόντος διασώθει ἐκ τῆς φοβερᾶς ἀσθενείας του ζητεῖ, ὅπως περιστείλλῃ τὴν σφαγὴν τόσων ἀθῶων πλασμάτων διὰ τῆς σημάσεως τοῦ εἰρηνικοῦ ἐγερτηρίου.

Γένοιτω.

Διατελῶ μὲ ἀγάπη
Παντελῆς Φιλίππου

ΑΡΧΗ

"Ακουγα τὴν καμπάνα τοῦ μοναστηριοῦ νὰ κτυπάῃ. Ὁ ἄνεμος μοῦφερνε τὴν ἡχώ της στ' αὐτιά μου. Ἦτανε λίγο πριχοῦ φέξει. Ἀπ' τὸν ὄροφο τὸ σαραβαλιασμένο τῆς σκῆτης μου ἔμπαιναν τῆς ἡμέρας τὰ πρῶτα φωτίσματα. Σελαγίσματα καὶ κουδούνια μοῦ φαίνονταν νὰ τρίζουνε ἀπόξω ἀπ' τὸ ρημάδι μου. Τὸ κορμί μου καταλαγιασμένο ἀπ' τὴν ἀγρυπνιά ἔπεσε μόνο του ἀπάνω στὴ στρωμνή. Ἔσουρα τ' ἀναιμικά μου χέργια ν' ἀνασηκώσω τὸ προσκεφάλι μου, μὰ δὲν τῶδρι-σκα. Κύτταξα γύρω-τρίγυρα, κι' ἦτανε ριγμένο πάνω στὸ μαρμαρένιο θρονί. Δύναμι νὰ τὸ πάρω δὲν εἶχα. Ἐμεινα ἔτσι στὴ θέσι μου, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπημένο στὸ κουρασμένο μου χέρι, περιμένοντας τὸν ξαγορητὴ μου Ἱερόθεο, νὰ ξαγο-ρευτῶ, γιατί ἔγνοιωθα τὴν πνοή μου νὰ σβύνεται ἀπ' τὸ τρο-μακτικὸ ὄραμα ποῦ βασάνισε τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ σπεροῦ.

II

Ἡ ξώθυρα τοῦ ρημαδιοῦ μου ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα τῆς ἡμέρας τὸ ἡλιοφώτισμα. Στὰ μάτια μου ἔγνοιωσα μιὰ θαμ-πάδα θολή, ἦτανε τῆς ἀγρυπνιάς μου τὸ πάλεμμα. Τὴ μορ-φή μου ἐθάρεψα χλωμή, κρυωπή, κι' ἀνάθελα ἔβγαλα ἓνα ἀ-νασασμὸ ἀπὸ βαθυά μου γιατί μὲ φύσηξε ὁ ἀγέρας κατάμου-τρα. Ἐπῆρα ζωή. Ἀνάλπιστα ἔγεινε αὐτὸ, γιατί ἦτανε τὸ

ψυχορραγητό μου πλιά. Στήν ἄκρη τῆς σκῆτης διάκρινα τὸν
 ξαγορητή μου Ἱερόθεο, νὰ ρίχτη λάδι στήν καντήλα μου.
 Ἐθάρρεψα, σήκωσα τὸ κουρασμένο μου χέρι καὶ τοῦγνεψα
 νὰ κάτση κοντά μου. Δὲν μπόραγα νὰ κρατήσω τὸ βούρκω-
 μα, ἐδάκρυσα. Ἐκεῖνος ἔγνοιωσε τὴ στενοχώρια μου καὶ ἤρ-
 χε καὶ μοῦ στήριξε τὸ σῶμα μου στὴ στρωμνή. Ἦθελα νὰ
 ξαγορευτῶ, μὰ δὲν εἶχα τὴ δύναμι, τὰ λόγια μου ἐπνιγόν-
 τουσάν μέσα μου. Ὁ γέρο-ξαγορητής μ' ἐθάρρεψε, ἔσκυψε
 κοντά μου καὶ ἀφουγκράσθηκε αὐτά:

« — Ἀπὸ σπεροῦ, μούγκριζε ὁ ἄνεμος ὅζω ἀπ' τὴ σκῆτη
 μου καὶ μπῆκε μέσα ὁῶ καὶ κάθησε στὸ μαρμαρένιο θρονί
 π' ἀκουμπῶ τὸ θυμιατό μου, τὸ βασιλόπουλο. Τὸ θαμπὸ φῶς
 τῆς καντήλας μου ἐτρεμόσβυνε, γιατί θάταν μεσάνυχτα καὶ
 ὀλιγόστευε τὸ λάδι τῆς καὶ ἔρριχτε μιὰ θαμπάδα στὴ θλιμ-
 μένη του ὄψι, ποῦ ἔγνοιωσα πῶς δάκρυζε. Δὲν τὸ εἶχα διῆ
 ποτές μου, μὰ ἔλα ποῦ μόλις ἀντίκρουσα τὴ μορφὴ του, τὸ
 γνώρισα. Δὲ φόραγε χρυσᾶ σειρήτια γιὰ νὰ τὸ ὑποθέσω, φο-
 ροῦσε ροῦχα φράγκικα παλῆα, ξερακωμένα καὶ ἦτανε ὅζωπό-
 λυτο. Ἐγὼ ἀνασηκώθηκα λιγάκι ἀπ' τὴ στρωμνή μου καὶ ἔ-
 στρεψα τὰ μάτια μου στὸ πρόσωπό του. Ἐκεῖνο μ' ἀντίκρου-
 σε. « — Ἐ!.. πῶς περνᾷς γέρο, ἐδῶ μέσα ; — » Δὲ βλέπεις
 βασιλόπουλο, πῶς περνῶ, ἔχω ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ Μεγά-
 λου Θεοῦ, ὁ ἄνεμος δὲ μὲ βρίσκει, τὸ ρημάδι αὐτὸ ποῦ βλέ-
 πεις, ἔχει τὴ δύναμι νὰ μὴ ἀφίνη τίποτα νὰ ἔμπῃ μέσα,

οὔτε νερό, οὔτε κρύο. «— Εὐλογημένε ἄνθρωπε, ἔχεις μέσα στην ψυχὴ σου τὴν ἡσυχία....—» Ἀνασηκώθηκε ἀπ' τὸ μαρμαρένιο θρόνι καὶ ἤρχε κοντά μου, τὰ χέργια του μοῦ χάδεψαν τὸ κεφάλι μου καὶ τὸ αἷμα μου ἔγνοιωσα νὰ καταλαγιάζῃ. αἰμούδιασα καὶ κόλησα τὰ μάτια μου ἀπάνω του. «— Γιατὶ νὰ τυραγνῶς τὸ σῶμα σου ἔτσι ;—» Καὶ ἐψαχούλισε μὲ τὰ χέργια του τὴ στρωμνὴ μου, γιατί ἄκουσε νὰ τρίζουνε τὰ σπατμένα γυαλιὰ ποῦ ἔχει μέσα. Ἐγνοιωσα ἀμέσως τὴν ἀπορία του καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀφήσω νὰ μοῦ προσθέσῃ λέξι, τοῦπα : «Ὅταν τὰ γυαλιὰ γίνουνε σκόνη καὶ δὲν μοῦ πειράζουνε πλὴν τὸ ἁμαρτημένο μου σῶμα, καὶ ὅταν τὰ κάρβουνα ποῦχει τὸ μαξιλάρι μου γενοῦνε καὶ αὐτὰ σκόνη καὶ δὲν μοῦ βασανίζουνε τὸ κακὸ μου κεφάλι, τότε ἀλήθεια θὰ πῶ, πῶς μπορῶ νὰ περάσω στὴν αἰώνια ζωὴ τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ μας. Στὰ χρόνια τῆς νεότητος μου ἁμάρτησα, τώρα ὅμως ποῦχω τριάντα χρόνια δῶ μέσα, ἐτυράγνεψα τὸ σῶμα μου, γιὰ νὰ τὸ καθάρισω ἀπ' τὴν ἁμαρτία καὶ βλέπω μπροστά μου ἓνα δρόμο ἀλαργινὸ ποῦ γνοιώθω πῶς θὰ τὸν περάσω, σὰν κουρτσμένος διαβάτης, νὰ φθάσω ἐκεῖ ποῦ θέλω. Ἐκεῖνο ποῦ θέλω τὸ βλέπω μπροστά μου, μὰ δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ τ' ἀπολαύσω γιατί βρίσκουμαι ἀλάργα ἀκόμα, πολὺ ἀλάργα..... Τὰ μάτια μου βουρχώσανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνάθελα, τὴν πνοή μου ἔγνοιωσα νὰ σβύνεται καὶ ἄπλωσα τὸ ἀναιμικὸ μου

χέρι νὰ στηρικτῶ στὸ δικό του, μὰ πουθενὰ δὲν τῶδρισκα.
 'Εγύρισα τὸ κεφάλι μου δεξὰ-ἀριστερὰ νὰ διῶ τὸ βασιλόπου-
 λο, πουθενά. 'Αλάργα πολὺ ἀλαργυνὰ ἔβλεπα ἓνα ὁρόμο, μὲ
 δένδρα καὶ ρυάκια μ' ὀλοκάθαρο νερὸ καὶ μέσα νὰ φτερου-
 γᾶνε ὠραῖα πουλιὰ καὶ τὸ βασιλόπουλο ὁζωπόλυτο νὰ τὰ τα-
 γίζει. 'Εφώναξα... ἐφώναξα... 'Εστρεψε ἀπάνω μου τὰ μά-
 τια του καὶ χαμογέλασε, καὶ μὲ τὸ χέρι του μοῦγνεψε νὰ
 περιμένω.....

.

Τὸ μάνταλο τοῦ παραθυριοῦ τῆς πέτρινης σκῆτης, ἔπεσε
 ἀπότομα χάμω καὶ ὁ κρότος του ἔκανε νὰ ταραχτῇ τὸ σῶ-
 μα μου καὶ νὰ στρέψω τὰ μάτια μου ἐκεῖ. Εἶδα τὸ παραπέ-
 τασμα τῆς ἁγίας εἰκόνας νὰ σουρτῇ μόνο του καὶ τὴν Πανα-
 γιὰ ὀλόχαρη νὰ γλυκογελάῃ στ' ἀντίκρουσμά μου. 'Ημουν α-
 ξυπνητός. 'Εγνοιωθὰ μέσα στὴν ψυχὴ μου μιὰ χαρὰ ἀνάλπι-
 στη καὶ ἔμεινα βουβός, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἀπάνω της.
 'Η καντήλα μου ἐτσιτσίριζε κι' ἄφηνε ποῦ καὶ ποῦ ἀναλαμ-
 πές σ' ὅλο τὸ ρημάδι μου, ποῦ διάκρινα τὸ ψηλαφητὸ ποῦκα-
 ναν τὰ ζουζούνια στ' ἀραχνιασμένα πέτρινα θρονιά τῆς σκῆ-
 τής μου. 'Απόξω σφύριζε ὁ ἀγέρας κι' ἀπ' τῆς χαραματιῆς
 μοῦφερνε στὸ κορμί μου μιὰ κρυωπὴ ἀνατορικήλα. 'Η ξώθυρα
 ἄνοιξε ἄθελα καὶ τὸ σκοτάδι τῆς ρημαδιᾶς μου ξαπλώθηκε
 γυμνὸ μπροστὰ στὰ μάτια μου. Εἶδα πολλὰ πράγματα ζων-

τανά, τρομακτικά ποῦ δὲν μπορῶ νὰ ἱστορήσω. Ἡ γῆ ἀνοι-
κτὴ ροφοῦσε στὰ βάθια τῆς τὸν οὐρανὸ, τ' ἀστέρια πέφτα-
νε ἕνα-ἕνα χάμω, στὴ σκοτεινὴ κοιλάδα τοῦ μυστηρίου. Σαλ-
πίσματα στ' αὐτιά μου ἀγροίκαγα καὶ σειρὲς ἀτέλειωτες
τροπαιούχων περνούσανε ἀπ' ὀμπρὸς μου. Ξάφνου, μιὰ ὀχλο-
βοὴ ἀφουγκράσθηκα καὶ τρίξιμο σπαθιῶν. Ἐνέκρωσα. Ἐ-
γνώριωσα πῶς βρίσκουμαι, στὴν κρίσιμη στιγμὴ τοῦ μαρτυ-
ρίου....

.

Τὸ σουρούπωμα τῆς νύχτας, ἄρχισε νὰ καταλαγιάζῃ καὶ
φεγγυβολὴ ἀπλώθηκε ἀπ' τὰ μεσοούρανα ὡς τὴ γῆ. Τὰ μά-
τια μου στεγνώσανε στὸ προσήλωμα ἐκεῖνο. Ἦτανε ὄραμα.
Τὰ νεφελώματα τ' οὐρανοῦ ἀργιὰ-ἀργιὰ ἀφήνανε καὶ φαί-
νονταν τὰ βάθια τοῦ μέσα. Ἀπ' τὴ γῆ πηδούσανε αὐλα
κορμιὰ φανταχτερὰ μὲ σπαθιὰ στὰ χέργια κι' ἀλληλοσφά-
ζονταν. Σήκωσα τὸ κεφάλι μου στὸν οὐρανὸ κ' ἔκανα τὰ
προσευχητά μου. Στὸν οὐρανὸ γινότανε τελετὴ μεγάλη, στρα-
τιὰ ἀτέλειωτῃ ἀρχαγγέλων ἐσάλπιζε ἕνα παράδοξο σάλπιγμα
κ' ἡ ἡχώ του ἔφθανε στ' αὐτιά μου. Ἦτανε στιγμὴ κρίσεως.
Ὁ μεγάλος κριτὴς ἔρριχτε φωτιὲς χάμω στὴ γῆ κι' ἀναβαν
τὰ θέμελά της. Ἡ ψυχὴ μου ἐπάλεβε κ' ἔγνοιωθα μιὰ τα-
ραχὴ στὸ σῶμα. Εἶμαι κολασμένος. Ἦρχανε στὸ νοῦ μου
τῆς νειότης μου τὰ χρόνια κ' ἕνα-ἕνα τ' ἁμαρτήματά μου
βγαίνανε μπροστά μου ζουγραφιστά. Παραλογητὸ δὲν εἶχα.
Ἦμουνα στὰ συγκαλά μου. Ἡ ξώθυρα τοῦ ρημαδιοῦ μου

μπάρωσε ανάθελα, καὶ τὸ παραπέτασμα τῆς ἁγίας εἰκόνας σούρθηκε ἁλαφρὰ στὴ θέσι του.

Σουρούπωσε πάλι καὶ μόνο ἡ φλόγα τοῦ καντηλίου μου ἐφώτιζε. Κύτταξα δεξὰ-ἀριστερὰ, μὰ τίποτα δὲν μπόραγα νὰ γνωρίσω. Τὸ ὄραμα ἐσθύστηκε ἀπ' τὰ μάτια μου καὶ μόνο τῇ βουῇ του ἐγνοιωθα στ' αὐτιά μου. Ἄκουγα κάτι νὰ γίνεται ἀπόξω ἀπ' τὴ σκῆτῃ μου, ἀλλαστάγματα καὶ κυνηγητὰ, κτυπήματα σπαθιῶν καὶ κρόταλα, μὰ δὲν ἔβλεπα τίποτα πλιά. Ἦμουν στὴ θέσι μου, μπαρωμένος μὲ τὰ μάντζλα τοῦ ρημαδιοῦ μου. Ἐπροσηλώθηκα στὰ ἅγια βιβλία ποῦχα ὀμπρὸς μου. Ἦρχε καὶ στάθηνε ἀποπάνω μου ἓνας ἄνθρωπος, κ' ἡ φλόγα τοῦ καντηλίου μου σκοτίσθηκε, σήκωσα τὰ μάτια μου κ' εἶδα τὴ μορφὴ του τὴν ἁγία, στὰ χέργια του τὰ ματωμένα κρατοῦσε ἓνα ὀρέπανο. Ἐτινάχθηκα. Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου ἔφθασε. «—Μ' ἔβγαλε ἡ γῆ ἀπ' τὰ βάθουα της. Ἐδῶ κάπου κρύβεται τὸ αἷμα ποῦ ζητάω νὰ ξεπλύνω τὰ μίση μου—». Τὰ ματωμένα χέργια τοῦ μοῦ σήκωσαν τὸ κεφάλι καὶ τὸ ὀρεπάνι του μ' ἔσουρε κοντά του. Νὰ μιλήσω δὲν μπόραγα, βουβάθηκα. «—Ποιὸν εἶχες ἐδῶ μέσα κρυμμένο σχατόγερε ;»— Ὁ βασιληᾶς μας ἐπέρασε. «—Τὴν ἡχὴ τοῦ σαλπίγματος ἄκουγα κι' ἦρχα 'δῶ ν' ἀντικρύσω τί γίνεται! Ποιὸς ἀπὸ δῶθε ἐπέρασε ;—» Εἶνε ὥρα ποῦ διάβηκε, τώρα βρίσκεται ἐκεῖ στὰ θολώματα....

Ἐστρεψα τὰ μάτια μου 'κεῖ ποῦ τ' ἀντίκρουσα τὸ βασιλόπουλο νὰ δεῖξω στὸν ἄγνωστο ἄνθρωπο τὸ πράσινο λειβάδι μὲ τὰ ρυάκια τὰ ὀλοκάθαρα. Δὲν διάκρινα τίποτα. Μιὰ φλόγα μόνο ἐγνοίωσα καὶ καπνὸ μέσα στὴ σκῆτῃ μου. Προσπάθησα νὰ διακρίνω τί ἔγεινε μὰ ὁ καπνὸς δὲν μ' ἄφησε. Τὰ μάτια

του σκοτινιάσανε καὶ ὁ ἄγνωστος χάθηκε. Ἦτανε πνεῦμα ἀκάθαρτο, πονηρὸ καὶ νεκρώθηκε..

.....

Ἐγὼ τὸ κουρασμένο μου κεφάλι στῆ στρωμνή μου καὶ τὰ μάτια μου προσήλωσα στὸν ὄροφο τοῦ ρημαδιοῦ μου. Τὸ προσευχητό μου ἔβγαине ἀπ' τὰ βάθρα μου πνιγμένο. Προσευχήθηκα. « Ἄγιε Θεέ. Νέκρωσε ἡ ψυχὴ μου. Τὰ χεῖλη μου στεγνὰ-στεγνὰ προφέρανε λίγα λόγια ἁγιωτικά. Ἐκάνα τὸ σταυρό μου. Τὰ πονηρὰ καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα, συχνὰ μὲ πειράζουνε. Κατέβηκα ἀπ' τῆ στρωμνῆ καὶ σουρτὸς στηρίχτηκα στὸ μαρμαρένιο θρονί μου καὶ ζουγράφισα στὸ μάνταλο τῆς ξώθυρας τὸ ζωοποιὸ σταυρό. Ἐγύρισα νὰ κάτσω στῆ στρωμνή μου, μὰ ἀντίκρυσ ἀπάνω κεῖ, μαυροφορεμένη γυναῖκα καὶ ὀάκρυζε. Δὲν μπόραγα νὰ μιλήσω, βουβάθηκα. Ἀπλώσα τὰ χέργια μου καὶ τὴν ἔσουρα. Ἀνοιξε τὰ μάτια της καὶ μ' ἀντίκρυσ. — Πές μου ποῖα εἶσαι, τί θέλεις ; Τῇ στρωμνῇ μου ἐμόλυνες. — » « — Εἶμαι ἡ μάννα ἐκείνου ποῦ ἐδῶ πέρασε, δὲ γνωρίζεις ποῦ βρίσκεται ; — » Στὸ νεφέλωμα κάθεται. « — Εἶνε ἐκεῖνος ποῦ κάθεται στὰ μαρμαρένια παλάτια ; — » Εἶνε ἐκεῖνος ποῦ κάθεται στ' οὐρανοῦ μας τὰ βάθρα...

.....

Σάλπιγμα ἐσήμανε 'κείνη τὴν ὥρα. Ἡ γῆ ἐκουνίσθη ἀπὸ τὰ θέμελά της. Ὁ ὄροφος τοῦ ρημαδιοῦ ἐσχίστηκε στὴ μέση καὶ ὅλο τὸ στερέωμα τ' οὐρανοῦ ἐφάνηκε ὀμπρὸς μου. Γονάτισα στὴν ἅγια εἰκόνα κ' ἔκανα τὸ θεῖο προσευχητό μου.

Μέσα στὰ βάθρα τ' οὐρανοῦ, ἔβλεπα τῇ δύσει τοῦ κόσμου. Ὁ ἥλιος μ' ἀγνώριστο χρῶμα λαμπερὸ, φανταχτερὸ ἐφώτιζε τὰ σκοτεινὰ νεφελώματα π' ἀπάνω τους κάθουνταν αἰθέργοι ἄγγελοι μὲ σάλπιγγες στὰ χέργια. Ἡ δύσει τοῦ κόσμου ξαπλώθηκε μέσα στῆς γῆς τ' ἀπόμερα. Δὲ γροικοῦσα πλὴν τίποτα. Στὸν οὐρανὸ ἐβασίλευε τοῦ Μεγάλου κριτοῦ μας ἡ δόξα. Μέσα βαθυὰ στὰ νεφελώματα, διάκρινα ἅγιες μορφές καὶ ἀπ' ὀμπρὸς τους περνούσανε σειρὲς ἀτέλειωτες ἀνθρώπων, μὲ χλωμὰ πρόσωπα καὶ στέκουνταν ὀμπροστὰ στὸ κριτήριο. Ἦτανε διάφοροι κόσμοι ἀπ' τὰ πέρατα.

Ἡ μέρα ξαπλώθηκε σ' ὅλη τὴν πλάσι καὶ τὸ ὄραμα ζωντανὸ, τρομακτικὸ ἔμενε ὀμπρὸς μου. Ὁ Μεγάλος Κριτὴς ἔκρινε τὸν κόσμον. Ἐσκοτίσθηκα...

Φλόγα πύρινη στὰ πέρατα ἀπλώθηκε ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ αἰθέργοι ἄγγελοι ἔκρουζαν τὰ κρόταλα. Χαρούμενη τελετὴ ἐγινότανε στὸν οὐρανό. Πυρσοὺς ἀναμμένους κρατούσανε αἰθέργια παιδιὰ καὶ τρέχανε στὴ οἰκουμένη καὶ κράζανε κι' ὀξωπίσω τους σὲ αἰθέριο ἄτι καθότανε τὸ βασιλόπουλο στεφανωμένο μὲ πορφύρα χρυσῇ καὶ στὰ χέροια του κομποῦσε ὀλόχρυση σάλπιγγα καὶ σήμαινε τὴν ἀγάπη τοῦ κόσμου.

Χαρῆτε ἄνθρωποι,
Ἀγάπη στὰ πέρατα,
ὁ Κωνσταντῖνος
τὴν εἰρήνην σημαίνει.
Τὸ αἷμα τῆς ἁμαρτίας
ἐστέρεψε,
Μὲ τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης
θὰ ζήσετε.

Στὸ πέραμά του, τὰ σύμπαντα τρίζανε καὶ ὀμπρὸς του σκυ-
φοὶ προσκυνούσανε, οἱ ματωμμένοι ἄρχοντες τοῦ κόσμου. Τὰ
κάστρα στήν κραυγή του γκρεμίζονταν καὶ στὰ πέρατα ἡ
βουή του ξαπλώθηκε.

Τὰ νεφελώματα ἀργιὰ-ἀργιὰ ἐσχορπισθῆκανε στὸ ἄπειρο
καὶ οἱ ἄγγελοι φτερουγάγανε στὰ αἰθέργια πλάτια. Τῆς ἡμέρας
τὸ φῶς ἐπλημμύρισε τῇ σκοτεινῇ κοιλάδα τῆς γῆς καὶ διάκρι-
να μέσα κεῖ καταματωμένα κορμιά, νὰ σπαράζουνε, καὶ τὰ
σπαθιά τους πεταμμένα στὸ πλάγι τους. Ἡ ἁμαρτία ξω-
πλύθηκε.

III

Ἐσούρτηκα μὲ τὰ γόνατα νὰ ξαποστάσω στὴ στρωμνή
μου. Ἡ καντήλα μου ἔλαμπε καὶ τὰ ζουζούνια εἶχανε μα-
ζωχτεῖ κοντὰ στὴ φλόγα τῆς. Ἐστριψα τὰ μάτια μου νὰ
διῶ τῇ μαυροφορεμμένη γυναικί, δὲν τῇ διάκρινα πλιά που-
θενά. Ἐγυρα μὲ κόπο στὴ στρωμνή μου κ' ἐγνοιῶσα τὰ
σπασμένα γυαλιὰ ποῦταν μέσα νᾶχουνε γίνει σκόνη, ἔσουρα
τὸ σπρσκεφάλι μου ν' ἀκουμπήσω τὸ κουρασμένο μου κεφάλι
μὰ εἶδα νᾶναι κι' αὐτὸ θρύμμα.

Ὑψιστε Θεέ. Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου. Τὰ ἁμαρτή-
ματά μου ἀρχίσανε νὰ σβύνουνται κι' ὁ νοῦς μου διαλογί-
σθηκε τῇ μακάρια ζωῇ ποῦβλεπα ὀμπρὸς μου. Ὅλη ἡ χαρὰ
καὶ τὸ ἀγάλλισμα τῆς ψυχῆς μου κι' ἀναστέναξα ἀπ' τὰ
βάθυα μου ποῦ τὰ μάτια μου βουρκώσανε καὶ ἐγνοιῶσα τὰ
δάκρυα νὰ κυλᾶνε στὸ πρόσωπό μου ἀνάθελα καὶ τῇ ζωῇ μου
νὰ σβύνεται ἀλαφρὰ ἀλαφρὰ.....

Ὁ θόρυβος τῆς νύχτας κατάπαψε καὶ ἡ σκοτεινιά της ἄρχισε νὰ καταλαγιάζῃ. Τὸ ξημέρωμα ἔφθασε στὴ γῆ καὶ τὰ κοπάδια σελαγίζανε στὸ βουνὸ καὶ ἀγροΐκαγα στ' αὐτιά μου τὸ βέλασμά τους. Τα μάτια μου στεγνωμένα ἀπ' τὴν ἀγρυπνιά προσηλωθήκανε ἀνάθελα ὅξω ἀπ' τὴ σκῆτῃ μου κ' ἓνα οὐράνιο χρῶμα διάκρινα νὰ χρωματίζῃ τὴν Πλάσι. Ἡ αὐγὴ ντυμένη μὲ τὴν αἰθέργια φορεσά της κατέβαινε ἀγάλια-ἀγάλια νὰ φωτίξῃ τὴν οἰκουμένη. Στ' αὐτιά μου ἀγροΐκαγα ἀκόμα τὰ αἰθέργια παιδιὰ ποῦ κράζανε :

Χαρῆτε ἄνθρωποι,
ἀγάπη στὰ πέρατα,
ὁ Κωνσταντῖνος
τὴν εἰρήνην σημαίνει.

Τὸ αἷμα τῆς ἁμαρτίας
ἐστέρεψε,
Μὲ τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης
θὰ ζήσετε.

Τ Ε Λ Ο Σ

Παράρτημα τῆς ἐφημερίδος «Γεν. Ὑπηρεσιῶν»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς Δωρόθεος, ἀποδημήσας εἰς Κύριον τὴν 14 Φεβρουαρίου ἐ.ε. ἐντὸς σκήτης τινὸς παρὰ τῇ περιο-
χῇ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρυῶν, ἀφῆκε ἐντὸς τοῦ ἐγκολπίου του
χειρόγραφον, ὅπερ φυλάσσεται ἐν τοῖς γραφείοις μας καὶ οὐ
ἀντίγραφον δίδομεν τῇ αἰτήσει του, εἰς τὸν ἐντεῦθεν διελ-
θόντα στρατιώτην τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου Π. Φιλίππου,
σιτέροντες τῇ παρακλήσει του εἰς τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ,
ἀφοῦ τηρήσῃ ἐπακριβῶς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ πρωτοτύπου.

Ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς Δωρόθεος, ἤγε κατὰ τὴν ἐνταῦθα
πολυχρόνιον ἀσκητείαν του, βίον εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου χρι-
στιανοῦ, ἠγαπᾶτο παρ' ὅλων τῶν πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
καὶ ἐξετιμᾶτο διὰ τὴν εὐρεῖαν μόρφωσίν του. Εἶχε διαύγειαν
πνεύματος μέχρι τῆς εἰς Κύριον ἀποδημήσεώς του.

Χ.— Ἱερὰ Μονὴ Καρυῶν, 27 Φεβρουαρίου 1916.

† Ἱερόθεος Μεγαρεὺς

*Προσυπογράφεται διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ πρω-
τοτύπου.*

† Μητροφάνης Θεόκλητος

† Ἱερόθεος Μεγαρεὺς

† Χριστομίδης Μακάριος

Τιμάται λεπτῶν 50

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020830

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Τιμήται λεπτῶν 50

